

Arrest

nr. 325 429 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1/b41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat C. WIES, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 2002.

1.2. Verzoeker dient op 27 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 8 augustus 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 oktober 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U diende op 6 december 2022 uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

U, S.A.S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Mastali, in het district Kama, in de provincie Nangarhar. U heeft hier tot aan de verdwijning van uw vader gewoond. Nadien bent u samen met uw familie verhuisd naar Mamakhel, in hetzelfde district, en u heeft hier tot aan uw vertrek gewoond. Uw vader werkte als geheim agent bij de inlichtingendienst. Hij werd bedreigd door de taliban omwille van zijn werk en op 6 dalwa 1398 (26.01.2020) werd hij ontvoerd. U heeft sindsdien geen nieuws meer over hem. Uw broer werkte als tweede sergeant bij de nationale politie. Zes maanden na de ontvoering van uw vader werd uw broer gedood toen hij werd geraakt door een mijn die de taliban hadden gelegd. Na de val van de overheid kreeg u een oproepingsbrief. Hierin stond dat uw vader en broer voor de voormalige overheid hadden gewerkt en u zich hiervoor moest melden bij het districtshuis. Na het ontvangen van de brief beslist uw familie dat u het land moest verlaten. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer acht maanden geduurd. U kwam aan in België op 4 december 2022 en u diende op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara, die van uw broer, moeder en vader, de werkdocumenten van uw broer, foto's met betrekking tot het werk van uw broer, overlijdenscertificaten en foto's van uw overleden broer, documenten met betrekking tot de functie van uw broer als jeugdvertegenwoordiger, een dreigbrief, een oproepingsbrief en een petitie met betrekking tot de verdwijning van uw vader.

Op 8 december 2023 nam het CGVS een weigeringsbeslissing aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven. Het CGVS oordeelde immers dat er geen geloof kon worden gehecht aan noch het werk van uw vader en van uw broer, noch aan de hieruit voortvloeiende problemen. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV, maar de beroepstermijnen werden niet gerespecteerd waardoor uw beroep werd verworpen op 6 mei 2024. U diende omwille hiervan klacht in tegen uw advocaat bij de politie.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 27 mei 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U blijft bij de elementen die u in uw eerste verzoek aanhaalde. U verklaart daarenboven dat u ongeveer drie jaar voor uw vertrek in Afghanistan seksuele betrekkingen bent beginnen hebben met enkele jongens in en rond uw dorp gezien u een grote seksuele behoefte had en dat het hele dorp, behalve uw ouders, hiervan op de hoogte was. De imam sprak u er enkele keren over aan, maar u zei telkens dat hij zich met zijn eigen zaken diende te bemoeien. U stopte met deze seksuele betrekkingen nadat jullie naar Mamakhel verhuisden. Wat betreft uw seksuele behoeftes vreest u dat u deze in Afghanistan, nu de taliban aan de macht zijn gekomen, niet meer zult kunnen uitoefenen gezien u anders onthoofd zult worden. U verklaart verder dat u in België vrijheden heeft verworven, zoals onder andere uw manier van kleden en uw uitgaansleven, die u vreest in Afghanistan niet te zullen kunnen behouden. Verder verwijst u naar de problemen die u in het verleden reeds uiteenzette en voegt u eraan toe dat de taliban uw huis verbrandden en uw familieleden ontvoerden. Wat dit betreft vreest u vermoord te zullen worden door de taliban. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: Een klacht tegen uw advocaat, een brief van uw dorpshoofd, enkele getuigenissen, een brief van uw advocaat, foto's, een briefomslag, een psychologisch attest en een USB-stick met een video op.

Op 4 juli 2024 verklaarde het CGVS uw verzoek ontvankelijk, gezien het van oordeel is dat er sprake is van nieuwe elementen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U legt weliswaar een psychologisch attest neer waarin staat dat u aan een ernstige depressie lijdt waarbij u symptomen van onder andere vermoeidheid en besluiteloosheid en slaap- en eetlustproblemen vertoont. Het rapport vermeldt ook dat u aan PTSD lijdt en dat u hierbij ontwijkend gedrag vertoont en zich isoleert van anderen. Echter uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw onderhoud blijkt niet dat uw mentale toestand een significante invloed heeft gehad op de loop van het onderhoud. Zo blijkt uit uw antwoorden dat u wel degelijk in staat was om de vraag die u werd gesteld te begrijpen en daar een sluitend antwoord op de formuleren. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u aan het begin van het onderhoud werd meegegeven dat u het recht had om een pauze aan te vragen (CGVS, p. 2). Het gehoor heeft in totaal slechts twee uur geduurd waarbij er tevens een pauze van ongeveer twintig minuten werd ingelast (CGVS, p. 11).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, en van alle elementen in uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste wordt vastgesteld dat u basis van uw seksuele activiteiten niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw familie in Afghanistan niet op de hoogte was van uw seksuele activiteiten, maar verklaart u tegelijkertijd ook dat heel het dorp ervan af wist (CGVS, p. 8). U wordt dan ook gevraagd hoe het komt dat uw familie van niets wist als iedereen in het dorp op de hoogte was, waarop u antwoordt dat de vrouwen van uw familie altijd binnen waren, dat verder niemand iets tegen uw vader durfde zeggen daarover en dat uw broer op zijn job was. Gevraagd waarom niemand iets tegen uw vader durfde te zeggen, zegt u dat u aan de mensen had gevraagd om niets tegen uw vader te zeggen. Gezien het hele dorp op de hoogte was van uw seksuele activiteiten is het maar zeer weinig aannemelijk dat dit uw vader nooit ter ore zou zijn gekomen. Dat uw vader nooit iets te weten zou zijn gekomen is nog minder aannemelijk gezien de mensen u aanspraken over uw seksuele betrekking, met u grapten hierover en het doorvertelden aan elkaar. Zelfs de imam sprak u verschillende keren aan. Gevraagd waarom de imam niets tegen uw vader zei, zegt u dat u tegen de imam zei dat hij zich niet moest bemoeien met uw activiteiten (CGVS, p. 9). Dit is niet overtuigend. Wat betreft de vermeende onwetendheid van uw broer dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn job, waardoor de reden voor waarom hij nooit iets te weten zou zijn gekomen hiermee ook wegvalt.

Verder kan ook redelijkerwijs worden gesteld dat, indien de dorpelingen grapten met uw seksuele activiteiten en dit doorvertelden aan elkaar, zij ook op de hoogte zouden zijn geweest van de seksuele activiteiten van uw partners, waardoor het uiterst onduidelijk is waarom hun ouders nooit iets tegen de uwe zouden hebben gezegd. Dat hun ouders ook niets zouden hebben geweten is niet aannemelijk.

Door het geheel aan elementen supra kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen een openlijk en algemeen bekend seksleven met andere mannen te hebben gekend in Afghanistan, waardoor u evenmin aannemelijk maakt dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn.

Indien er geloof zou zijn gehecht aan het algemeen bekend karakter van uw seksuele relaties met mannen -quod non- blijkt overigens ook dat u puur bij gebrek aan toegang tot vrouwen seksuele betrekkingen zou hebben onderhouden met jongens en niet omdat u zichzelf zou identificeren als man met een niet-heteroseksuele identiteit. Wanneer u immers wordt gevraagd hoe het tot de situatie kwam dat u seksuele betrekkingen had met jongens, zegt u dat u op een leeftijd kwam dat u behoefte kreeg aan seksuele contacten. In Afghanistan is het echter moeilijk om seksuele contacten te hebben met vrouwen, waardoor jongens vaker met jongens seksuele contacten hebben (CGVS, p. 6). U bevestigt dat de reden dat u in Afghanistan seksuele betrekkingen had met jongens was dat het moeilijk was om seksuele betrekkingen te hebben met vrouwen (CGVS, p. 10). Dat dit gebeurt wordt eveneens bevestigd in het rapport toegevoegd aan uw dossier. U verklaart verder dat u zichzelf geen kuni (i.e. homoseksueel) beschouwt gezien u enkel on top wilt zijn (CGVS, p. 11). Uit de algemene informatie blijkt dat seksuele relaties tussen mannen in Afghanistan eerder worden geïnterpreteerd als een relatie tussen man en een niet-man. Jongere knapen en mannen met vrouwelijke trekjes, worden als 'niet-mannen' beschouwd, een categorie waaraan eerloosheid verbonden is. 'Niet-mannen' nemen meestal een passieve rol in de seksuele relatie aan. De andere partner behoudt zijn mannelijkheid door, zoals u, de actieve en dominerende partner te zijn en aldus een 'echte man' te zijn. Verder dient ook te worden opgemerkt dat u tot nu toe enkel verliefd bent geweest op vrouwen, maar niet op mannen (CGVS, p. 7). In België had u slechts met één man, ongeveer vier à vijf maanden na uw aankomst, twee tot drie keer seks. Nadat die jongen het centrum verliet, heeft u in België enkel nog maar seksuele betrekkingen gehad met vrouwen. U verklaart in dat verband dat het in België gemakkelijker is om vrouwen te vinden om contacten mee te hebben (CGVS, p. 13). Uit het geheel van uw verklaringen hier blijkt dat u enkel en alleen uw algemene seksuele behoefte wilde vervullen en daarom seksuele contacten zou hebben onderhouden met mannen in het verleden, maar dat u niet kan worden beschouwd als homoseksueel. Dat u uw seksuele behoeftes in Afghanistan niet op dezelfde manier zou kunnen vervullen zoals u in België doet, is geen niet-opschortbaar mensenrecht en is in die context geen grond om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat indien er geloof zou zijn gehecht aan het algemeen bekend karakter van uw seksuele relaties met mannen -quod non- evenmin kan worden aangenomen dat u door anderen werd beschouwd als homoseksueel. Zoals uit algemene informatie blijkt, kunnen homoseksuele relaties in Afghanistan problematisch zijn in Afghanistan. Het feit dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de families van uw occasionele mannelijke partners -noch iemand anders- ooit (ernstig) hebben opgetreden en uw seksuele handelingen sociaal veroordeelden, toont aan dat u evenmin door anderen beschouwd werd als homoseksueel.

Verder komt u evenmin op basis van verwestering in aanmerking voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop*

mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U beweert dat u in België rechten en vrijheden heeft verworven die u in Afghanistan niet zult hebben. Dat u in tegenstelling tot in Afghanistan in België persvrijheid kent en de vrijheid heeft om uw kleding- en baardstijl te kiezen, is echter geen grond om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Gezichtsbeharig en kledingstijl kunnen immers niet als fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot vervolging of onmenselijke behandeling oploopt. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u in tegenstelling tot in Afghanistan in België nieuwjaar kunt vieren en dat men hier muziek mag afspelen op trouweesten (CGVS, p. 4 en p. 12). Al deze naar voren gebrachte vrezen zijn overigens ook zeer algemeen en hypothetisch van aard.

De documenten die u neerlegt betreffende uw situatie in België wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De documenten tonen hoogstens aan dat u werkt aan uw integratie in België, maar tonen niet aan dat u dermate verwesterd zou dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Het document van AILEM bevestigt dat u heeft deelgenomen aan een activiteit georganiseerd door de organisatie. Zelf zegt u dat het om een bijeenkomst ging waarin werd gesproken over Afghanistan en welke (mensen)rechten mensen hebben. U verklaart dat u niet met een specifieke reden naar die bijeenkomst ging, maar slechts om wat geïnformeerd te zijn en te achterhalen welke rechten u wel heeft in België maar niet in Afghanistan (CGVS, p. 4). Op basis van uw eenmalige deelname aan een activiteit van AILEM, waar u aldus actief op zoek ging naar het verschil tussen de rechten in Afghanistan en in België, komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming.

De foto's die u neerlegt hebben betrekking op uw activiteiten hier in België, namelijk een feestdag waarop u aanwezig was maar waarvan u niet weet welke feestdag en een bijeenkomst van AILEM (CGVS, p. 11). Op basis van deze activiteiten komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming.

De aanbevelingsbrieven hebben betrekking op uw werk en activiteiten in België en tonen aan dat u uw best doet op vlak van werk en sociale activiteiten. Op basis deze activiteiten komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming. Wat deze aanbevelingsbrieven betreft dient nog te worden toegevoegd dat u niet weet wat er in de brieven staat en dat u evenmin kunt uitleggen om welke reden u die neerlegt, behalve dat de personen in kwestie op de hoogte zijn van uw problemen en u hebben gevraagd om hun brief neer te leggen (CGVS, p. 3 en p. 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat waar u verwijst naar de problemen met de taliban, die u reeds aanhaalde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, het CGVS deze problemen reeds ongeloofwaardig heeft geacht. Dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming problemen aanhaalt die voortvloeien uit deze ongeloofwaardig bevonden problemen, namelijk de verbranding van uw huis en de ontvoering van uw familieleden, leidt ook automatisch tot de ongeloofwaardigheid van deze nieuwe problemen (verklaring volgend verzoek, 17 juni 2024, 17 en CGVS, p. 3 en p. 4). De brief van de dorpsoudste die betrekking heeft op de verbranding van jullie huis en de ontvoering van uw familieleden kan de ongeloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen (CGVS, p. 3). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals brieven van een dorpsoudste, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De USB-stick met een video van uw vermeende afgebrande huis kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin herstellen gezien op basis van deze video onmogelijk kan worden nagegaan dat desbetreffende huis werkelijk van uw familie is, noch wat de oorzaak is van de brand.*

Het psychologisch rapport van 16 april 2024 vermeldt dat u aan een ernstige depressie lijdt waarbij u symptomen van onder andere vermoeidheid en besluiteloosheid en slaap- en eetlustproblemen vertoont. Het rapport vermeldt ook dat u aan PTSD lijdt en dat u hierbij ontwijkend gedrag vertoont en zich isoleert van anderen. Op basis van psychologische problemen in se komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming.

De brief van de advocaat die algemene informatie en enkele krantenartikelen bevat heeft slechts betrekking op de algemene situatie in Afghanistan, op basis van de welke u voor u zelf geen persoonlijke en concrete vrees aantoonde die weliswaar nodig is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Daar waar de brief van uw advocaat verwijst naar uw problemen met de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze reeds ongeloofwaardig werden geacht en de brief deze beoordeling niet kan wijzigen. Daar waar de brief verwijst naar uw psychologische problemen, wordt verwezen naar de vaststellingen over deze problemen supra.

De aangifte heeft betrekking op de klacht die u indiende tegen uw advocaat betreffende de niet gerespecteerde beroepstermijnen bij de RvV, waardoor uw beroep werd verworpen (CGVS, p. 3). De aangifte heeft voor de rest geen betrekking op de essentiële elementen van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

De briefomslag heeft evenmin betrekking op de essentiële elementen van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Tot slot merkt het CGVS op dat er rekening werd gehouden met uw opmerkingen op uw persoonlijk onderhoud die u op 19 augustus 2024 via uw advocaat doorstuurde. Wat betreft de vraag 'En wanneer u tegen de imam zei "het is mijn leven, ik doe wat ik wil, bemoei zich niet", reageerde de imam daar iets op?' verklaart u slechts zonder enige verdere uitleg dat de tolk dit fout interpreteerde. Met zo een nietszeggende post factum verklaring kan logischerwijze geen rekening worden gehouden.

Wat betreft de vraag 'U zegt dat u in België uw behoeftes kunt vervullen op een manier die u in Afghanistan niet kon. Maar voor zover ik zie uit uw verklaringen kon u dat in Afghanistan wel, toch?', waarop u antwoordde 'voor dit regime wel', merkt u op dat de tolk deze vraag fout interpreteerde. U herhaalt slechts dat u uw behoeftes vòòr het huidige regime wel kon vervullen. Uw opmerking verandert niets.

Wat betreft uw opmerkingen over de problemen van u en uw familie met de taliban, merkt het CGVS op dat hier geen rekening mee kan worden gehouden gezien deze problemen reeds ongeloofwaardig werden geacht tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev)

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev)

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, brembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian**

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4, vierde lid van Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“het beginsel dat het bestuursorgaan verplicht is een besluit te nemen op basis van alle relevante feiten van de zaak”*.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn psychologische kwetsbaarheid, waarvoor hij in behandeling is bij een psycholoog. Hij stelt dat de commissaris-generaal in gebreke bleef deze omstandigheid voldoende in rekening te brengen. Verder geeft hij aan dat hij geen hulp zal krijgen in Afghanistan en bovendien zal worden geconfronteerd met discriminatie en mogelijks zelfs vervolging. Hij verwijst dienaangaande naar landeninformatie en artikels.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op zijn seksuele ervaringen in Afghanistan en benadrukt dat mensen geruchten kunnen verspreiden of met insinuaties kunnen komen zonder dat deze informatie daadwerkelijk iedereen, inclusief familieleden, bereikt. Hij tracht zijn eigen gedragingen, evenals die van de imam te verklaren of op te helderen. Verzoeker gaat verder in op de geloofwaardigheid van zijn seksuele geaardheid, waarbij hij benadrukt dat dergelijks een privéaspect van het leven van een individu is. Hij geeft aan dat het niet ongebruikelijk is om dergelijks verborgen te houden voor mensen, zelfs naaste familie, in het bijzonder in de context van een cultuur waar dit een zwaar stigma met zich meebrengt. Verzoeker hekelt de, wat hij benoemt als stereotype, motivering omtrent het gebrek aan geloof van zijn homoseksualiteit, ook indien geloof kan worden gehecht aan de relaties met mannen. Hij gaat in op de context van Afghanistan, benadrukt dat hij ook verklaarde romantische gevoelens te hebben voor zijn partners en hekelt de vraagstelling van de commissaris-generaal. Hij geeft aan dat er in het Pashtou geen algemeen erkende term is voor homoseksualiteit of biseksualiteit, waarbij de door de commissaris-generaal gebruikte term “kuni” een pejoratieve benaming is. Hij geeft aan dat zijn redenering gebaseerd is op culturele interpretaties van gender en seksualiteit, die in Afghanistan gelden, en die niet moeten verward worden met universele definities van seksuele identiteit. Verzoeker geeft aan dat: *“De beoordeling van het CGVS in de bestreden beslissing is onvoldoende, omdat niet alle relevante elementen uit het dossier in beschouwing zijn genomen. Cruciale aspecten, zoals de culturele en sociale context waarin mijn cliënt in Afghanistan leefde, zijn niet adequaat geanalyseerd, noch is er voldoende aandacht besteed aan de manier waarop hij zijn seksuele geaardheid ervaart en uit. Verder zijn zijn angsten bij terugkeer naar Afghanistan, specifiek in verband met de vervolging die hij vreest vanwege zijn seksuele relaties met mannen, onvoldoende meegewogen. Deze gebrekkige analyse leidt tot een onvolledige en onzorgvuldige beoordeling van zijn asielaanvraag, waardoor de beslissing niet op juiste gronden is genomen”*

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op de “verwestering”. Hij benadrukt de door hem verstrekte persoonlijke elementen en schetst het toetsingskader. Hij gaat in op de bescherming van de fundamentele vrijheden en waarden die hij heeft overgenomen. Hij bespreekt uitvoerig de vrouwenrechten, de mensenrechten in Afghanistan in het algemeen en het verzet tegen de gevestigde orde.

In een derde subonderdeel gaat verzoeker in op zijn problemen met de taliban, waarbij hij aangeeft dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming slachtoffer was van een frauduleuze advocaat, waardoor zijn verzoekschrift onontvankelijk werd verklaard. Middels huidig verzoekschrift gaat hij alsnog in op de vaststellingen die werden gemaakt in de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij gaat in op de leeftijdsbepaling, de neergelegde stukken, het profiel en de ontvoering van zijn vader, het profiel en het overlijden van zijn broer en de ontvoering van zijn moeder.

Verzoeker stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verschaft een uiteenzetting omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, evenals de precaire sociaaleconomisch en humanitaire situatie.

3. (Aanvullende) nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 26 november 2024 een nota met opmerkingen overgemaakt. In de nota, die hij onder meer betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024*

3.2. Verzoeker heeft op 16 december 2024, op 20 januari 2025, op 20 februari 2025 en op 25 februari 2025, evenals ter terechtzitting op 27 februari 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aanvullende nota's overgemaakt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. Verzoeker benadrukt in zijn verzoek om internationale bescherming en zijn verzoekschrift zijn vrees om vervolging vanwege zijn seksuele geaardheid. Hij hekelt dat de beoordeling van de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de culturele context van Afghanistan in de verband.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker in Afghanistan seksuele handelingen stelde met andere jongens, maar dat verzoekers seksuele geaardheid niet aannemelijk geacht wordt.

5.3. Het Hof van Justitie oordeelde, inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, S, A tegen

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024 (p. 86-88) genoegzaam dat homoseksuelen in Afghanistan worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten.

Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht, geloofwaardig is. Daartoe moet worden gepeild naar verzoekers eigen ervaringen en persoonlijke beleving met betrekking tot zijn seksuele gerichtheid, wat dit voor hem en zijn omgeving betekent of heeft betekend, desgevallend wat de situatie is voor personen met die gerichtheid in zijn land van herkomst en hoe verzoekers ervaringen, ook volgens zijn vluchtrelaas, in het algemene beeld passen.

Indien bij een verzoeker om internationale bescherming het besef van homoseksuele/biseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van zijn eigen identiteit ontbreekt, dan blijkt niet dat het niet kunnen beleven (al dan niet openlijk) van zulk een geaardheid bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van fundamentele rechten zou uitmaken.

Bijgevolg impliceert het feit dat van iemand die homoseksueel/biseksueel geaard is niet kan worden verwacht dat hij deze geaardheid zou verbergen om aan vervolging te ontkomen – net omdat het een fundamenteel deel van de persoon uitmaakt – niet dat er internationale bescherming moet worden toegekend aan al wie ooit homoseksuele betrekkingen heeft gehad.

5.4. Met betrekking tot zijn geaardheid legt verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen af die gaan over de periode in Afghanistan waar hij seksuele handelingen gesteld zou hebben met andere jongens. Deze zouden hebben plaatsgevonden over een langere periode en zijn begonnen met een vriend in verzoekers school, toen verzoeker nog minderjarig was en ongeveer een drietal jaar alvorens hij Afghanistan verliet. Verzoeker verklaarde hierbij dat hij romantische gevoelens koesterde voor deze jongens (“*romance gevoelens*”; zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7). Verzoeker verklaarde verder in Afghanistan tevens verliefd te zijn geweest op een meisje (zie NPO, p. 7). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker sinds zijn aankomst in België tevens meerdere seksuele betrekkingen met mannen heeft onderhouden, waarbij hij – wanneer hem wordt gevraagd waarom hij dit doet, aangezien het in België wel mogelijk is om seksuele betrekkingen te hebben met vrouwen – aangeeft dat dit “*zijn behoefte*” en “*zijn zin*” is (zie NPO, p. 10).

5.5. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming “*in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn*”. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht “*inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker*.” Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten “*ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)*” (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van

elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

Zoals reeds aangehaald is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). In dit verband blijkt dat verweerder met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Afghanistan zich heeft gebaseerd op de “*Subject related briefing Afghanistan: homoseksualiteit*”, opgesteld door CEDOCA van 18 september 2012. Uit voormeld rapport blijkt dat homoseksualiteit een categorie is, waarmee Afghanen niet werken. Seksuele betrekkingen onder mannen kunnen onder drie categorieën worden ondergebracht: (i) mannen die zich als vrouwelijk identificeren en seksuele betrekkingen hebben met zogenaamde “mannelijke” mannen; (ii) volwassen mannen die omgang hebben met jongeren en (iii) situationele seksuele betrekkingen tussen mannen in een context waar het contact met vrouwen erg beperkt is. Homoseksualiteit als een geaardheid – in de zin van twee mannen die in gelijkwaardigheid kiezen voor een duurzame relatie met elkaar – is een in de Afghaanse context ongekende categorie. Uit het rapport blijkt aldus duidelijk dat een liefdesrelatie tussen personen van hetzelfde geslacht niet ‘bestaat’ en dat er in Afghanistan dan ook weinig of geen ruimte is om je seksuele oriëntatie te ontdekken. Bovendien blijkt uit dit rapport dat, ook toen de taliban nog niet aan de macht waren, individuen die zich identificeren als LGBTQ werden beschouwd als een risicogroep vanwege wijdverspreid klimaat van homofobie in Afghanistan. De seksuele omgang onder mannen bleef ook dan sterk in de taboesfeer. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 kan verder worden gelezen dat dat LGBTQI-persoon gezien worden als mensen die niet voldoen aan religieuze en/of sociale normen vanwege hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Hieruit blijkt dat seksualiteit in Afghanistan weinig bespreekbaar is waardoor er weinig informatie beschikbaar is over LGBTQI-persoon. Sinds de machtsovername door de taliban werd er reeds melding gemaakt van verschillende aanvallen op LGBTQI-persoon, waaronder vasthouding, marteling, verkrachting en moord (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 86-88).

5.6. Op basis van bovenstaande informatie kan geconcludeerd worden dat in Afghanistan het idee dat een persoon een bepaalde geaardheid kan hebben of dat er een gemeenschappelijk bestaan rondom een gemeenschappelijke geaardheid en genderidentiteit niet bestaat. Zo zien Afghaanse mannen die seksuele handelingen verrichten met personen van hetzelfde geslacht dit niet als een onderdeel van hun identiteit. Je openlijk als homoseksueel identificeren en het verlangen om je leven te delen met een persoon van hetzelfde geslacht is niet mogelijk. Dit druist in tegen de tradities en gedragscodes. Seksuele relaties tussen mannen bestaan en worden in zekere mate gedoogd.

5.7. De verklaringen van verzoeker dienen beoordeeld te worden in het licht van deze informatie. Voor verzoeker, die de seksuele handelingen met andere jongens ontdekte in zijn minderjarigheid en als jongvolwassene van negentien jaar Afghanistan verliet, kan het in de hierboven geschetste context moeilijk zijn om te ontdekken wat zijn geaardheid of genderidentiteit is. Dit kan verklaren waarom verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel gemakkelijk praat over de seksuele handelingen die hij met andere jongens uitgevoerd heeft, maar het veel moeilijker heeft om uit te weiden over de gevoelens die hier eventueel mee gepaard gaan. Het door verzoeker verstrekte ontkennend antwoord op de vraag of hij verliefd is geweest op een man of een jongen, kan door de hierboven geschetste context zijn beïnvloed. De Raad herhaalt dat verzoeker bovendien in deze ook wel heeft aangegeven dat hij zekere romantische gevoelens voelde voor de jongens met wie hij interacties had, omdat hij dit anders niet zou kunnen. De Raad wijst er trouwens op dat verzoeker, ook met betrekking tot zijn gevoelens naar meisjes of vrouwen toe, geen uitgebreide verklaringen aflegt. Verzoeker antwoordt weliswaar positief op de vraag of hij ooit verliefd is geweest op een meisje in Afghanistan, maar beperkt zijn verklaringen over zijn seksuele beleving in België in het algemeen ook eerder naar het hebben van seksuele contacten (zie NPO, p. 10). Zoals reeds gesteld, blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België tevens meerdere seksuele betrekkingen met mannen heeft onderhouden, waarbij hij – wanneer hem wordt gevraagd waarom hij dit doet, aangezien het in België wel mogelijk is om seksuele betrekkingen te hebben met vrouwen – aangeeft dat dit “*zijn behoefte*” en “*zijn zin*” is (zie NPO, p. 10). Uit verzoekers verklaringen kan dan ook niet blijken dat hij voldoende context heeft om de ontdekking of ontwikkeling van zijn seksualiteit te beschrijven. Dit wordt nog verstrekt door het gebrek aan woordenschat om dit te doen. Wanneer de *protection officer* verzoeker vraagt of hij zichzelf als homoseksueel beschouwt, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit wordt vertaald naar “*kuni*”. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht stelt, betreft de term “*kuni*” een pejoratieve term, waarmee de persoon wordt bedoeld die de “niet-mannelijke rol” aanneemt in de seksuele betrekkingen en waaraan een sterke oneerbaarheid is verbonden. Dat verzoeker aangeeft dat hij niet die persoon is, moet dit dan ook worden gelezen in de context van de betekenis van dit woord, zoals dit ook blijkt uit de hierboven geschetste situatie van “*mannen die zich als vrouwelijk identificeren*”. Waar de commissaris-generaal in zijn beoordeling, dat verzoeker zich niet zou

identificeren als een man met een niet-heteroseksuele identiteit, laat uitschijnen dat de omstandigheid dat verzoeker zich niet als “*niet-man*” beschouwt een schragend motief is, kan de Raad – gelet op de vraagstelling in het persoonlijk onderhoud en de Afghaanse context waar een liefdesrelatie tussen personen van hetzelfde geslacht niet ‘bestaat’ – dit niet volgen. Ook ter terechtzitting blijkt dat de aanwezige tolk het woord “homoseksualiteit” vertaalt als “seks met dezelfde persoon”. Wanneer de vraagstelling, zowel op het persoonlijk onderhoud als ter terechtzitting, telkens wordt vertaald naar de context van de seksuele handelingen, kan verzoeker bezwaarlijk worden verweten zijn antwoorden ook in deze richting te sturen. Het ontbreekt verzoeker met andere woorden zowel aan context als aan woordenschat om de ontdekking of ontwikkeling van zijn seksuele identiteit afdoende te beschrijven.

5.8. De seksuele geaardheid van verzoeker kan uit de door hem afgelegde verklaringen, gelezen in het licht van de voorliggende objectieve informatie, niet voldoende afgeleid worden. Verweerder dient de verklaringen van verzoeker over zijn gestelde seksuele gerichtheid in hun onderlinge samenhang te beoordelen en dit op individuele basis rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, en de algemene omstandigheden van de Afghaanse context.

5.9. De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich bovendien niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Tevens moet ook rekening worden gehouden met hun persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

5.10. In het licht van de toekomstgerichte beoordeling die gemaakt moet worden, dient er rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker zich sinds zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in België in een gewijzigde situatie bevindt. Er heerst in België vrijheid omtrent homoseksualiteit/biseksualiteit. Personen kunnen hier vrij hun seksuele geaardheid ontdekken en beleven. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij in Afghanistan geen vrijheid had om zijn geaardheid te beleven of in vraag te stellen en dat hij dit pas is beginnen doen sinds hij in België verblijft. Hij geeft aan dat hij pas voor het eerst hier in België is beginnen ontdekken dat er zoiets kan bestaan als biseksualiteit, waarbij men gevoelens kan ontwikkelen voor zowel mannen als vrouwen. Gevraagd of verzoeker hier met zijn psycholoog over praat, stelt verzoeker dat hij dit niet doet omdat zijn psycholoog hem nooit echt diepgaande vragen hierover stelt en hij ook veel stress heeft bij de psycholoog. Deze verandering in omgeving en context kan ertoe leiden dat verzoeker een evolutie doorgemaakt heeft met betrekking tot zijn bewustzijn omtrent zijn geaardheid. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt hierbij dat verzoeker slechts in beperkte mate bevraagd werd over de ontdekking en zijn persoonlijke beleving van zijn geaardheid hier in België en op welke wijze hij daaraan invulling geeft dan wel wil en kan geven in België. Wanneer hem wordt gevraagd naar zijn leven in België beperkt de *protection officer* de vraagstelling zelf rond het hebben van seksuele betrekkingen met mannen en de vraag of hij – na de meerdere seksuele betrekkingen met een man in het opvangcentrum – nog andere seksuele contacten heeft gehad en waarom niet (zie NPO, p. 13). De Raad erkent dat verzoeker reeds meerderjarig – zij het jongvolwassen – was op het moment van het persoonlijk onderhoud, zodat van hem in beginsel een normale graad van medewerking kan worden verwacht. Er kan echter niet worden voorbijgegaan aan de hierboven geschetste omstandigheid dat het verzoeker zowel aan context als aan woordenschat ontbreekt om de ontdekking of ontwikkeling van zijn seksuele identiteit afdoende te beschrijven. In het licht hiervan, had de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreider vragen kunnen stellen over de geaardheid van verzoeker en zijn beleving ervan in België.

5.11. De Raad is van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt waarbij gepeild wordt naar het bewustwordingsproces van verzoeker, waarbij het thans onvoldoende duidelijk is of verzoekers seksuele betrekkingen met mannen eerder moeten worden beschouwd als situationele seksuele betrekkingen tussen mannen in een context waar het contact met vrouwen erg beperkt is, dan wel als een onderdeel van zijn seksuele geaardheid en genderidentiteit. Verzoeker werd immers nog niet op afdoende wijze ondervraagd over zijn seksuele geaardheid, de ontdekking en beleving ervan in België op een wijze die afdoende rekening houdt met de hierboven geschetste context.

5.12. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

5.13. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5.14. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 oktober 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES